

Odmev iz Afrike.

Ilustrovan mesečnik
v prospeh afriških misijonov.

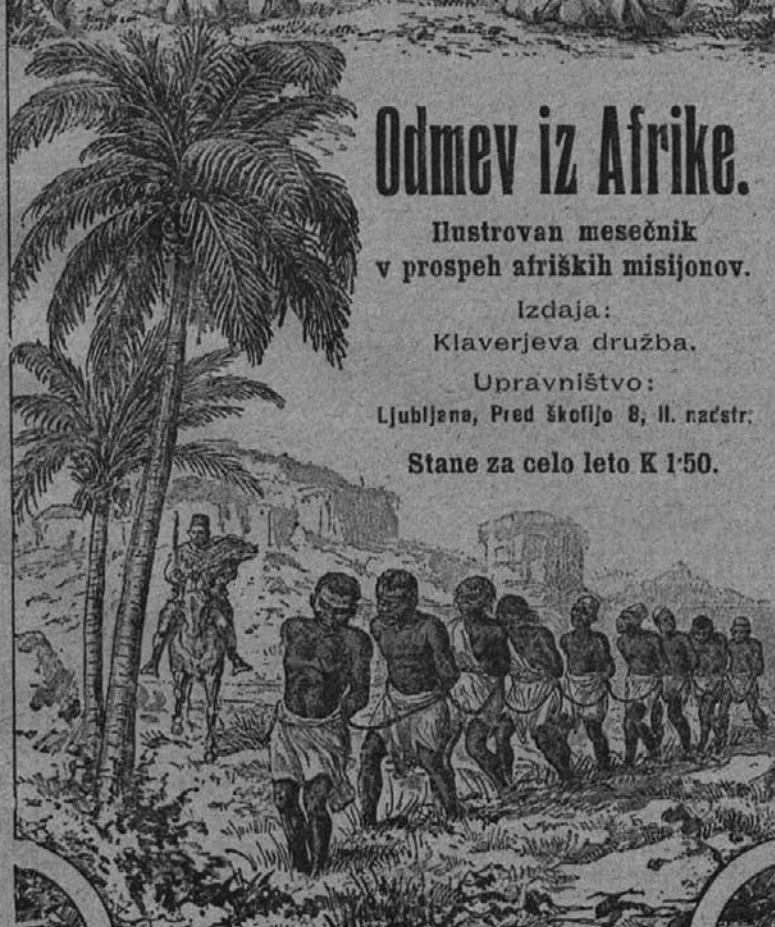
Izdaja:

Klaverjeva družba.

Upravišтво:

Ljubljana, Pred škočijo 8, II. nadst.

Stane za celo leto K 1.50.

Odmev iz Afrike,

ilustrovan mesečnik v
prospeh afriških misijonov in v oproščenje za-

morskih sužnjev. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Tiska se v slovenskem, nemškem, poljskem, italijanskem, francoskem, češkem, angleškem, portugalskem in madžarskem jeziku. Blagoslovljen po Piju X. Stane za celo leto **K 1.50**. Naroča se pod naslovom: Filialka Družbe sv. Petra Klaverja, **Ljubljana**, Pred škofijo 8, II. nadstropje; Trst, via dell' Annunziata 1.

Ljubljanski naročniki lahko dobivajo list v zakristiji cerkve presv. Srca Jezusovega, kjer se sprejemajo tudi novi naročniki.

Darovi se lahko pošiljajo tudi naravnost glavni voditeljici Klaverjeve družbe, gospe grofici M. Tereziji Ledóchowski, **Rim**, via dell' Olmata 16.

Vsebina številke meseca vinotoka:

Marijino čiščenje v afriških misijonskih deželah. (Konec.) — Apostolski vikariat ob reki Orange. — Apostolska prefektura v Ubanghi-Chari. — Kratka misijonska poročila. — Poročila propagande. — Odkrita beseda o Družbi sv. Petra Klaverja in njenem delovanju. — Družba sv. Petra Klaverja na IV. švicarskem kato-liškem shodu v St. Gallenu. — III. kongres Družbe sv. Petra Klaverja v Bingenu ob Renu. — Popolni odpustek. — Sliki: „Pomožne misijonarke“ v ekspediciji pri razpošiljanju časopisov in letakov za propagando. — Sestre božje Previdnosti z domačimi novicinjami in postulantkami pred od črnih kristjanov zgrajeno lurško jamo.

Darovi

od dne 1. do 31. malega srpana 1913.

Za afriške misijone: Tesnar F. 40 v, Vukšinič J. 10 K, po nabiralniku 1 K 72 v, Jenčič J. 16 K, Gogala M. 1 K, po Szobocsan J. nabrano 8 K, Zuchiat F. 10 K, Hrast J. 5 K, Demšar J. 2 K 60 v, Bassa M. 2 K, po preč. gosp. župniku König J. 3 K 50 v, Uhle J. 5 K, Demšar J. 5 K, Krajnik A. nabrala 6 K 20 v, Hrast J. nabrala pri šolski mladini 6 K 40 v, Zorman N. 2 K, Cerer F. 1 K, Gradišnik M. 2 K, preč. gosp. kanonik Kajdiž T. 5 K, N. N. 2 K, Luznik A. 1 K. (Za prenesljive oltarje.) Neimenovana oseba 40 K. (Za cerkev presv. Srca Jezusovega.) Drobež M. 5 K, Drobež F. 10 K. (Za cerkev sv. Ane.) Feresak A. 40 v, Toplak A. 40 v. (Za cerkev Lurške Matere Božje.) N. N. 1 K. (Za kadi-nico.) Skwarce M. 3 K. (Za nabavo svetinj in rožnih vencev za Afriko.) J. Šamperl 2 K 25 v.

Za sv. maše: Dular R. 2 K, Jenčič J. 6 K, N. N. 2 K, Devetak M. 2 K, Mihelčič F. 2 K, Cerer F. 8 K, nabrano po Frass J. 8 K.

Za stradajoče: Esih I. 6 K 50 v, Kokalj M. 2 K, Gerbec M. 50 v.

Za gobovce: Sedej A. 2 K, Šamperl J. 2 K.

Za odkup sužnjev in botrinski darovi: Vodušek M. za svojega krščenca Valens 25 K, Vukšinič J. kot botrinski dar za dečka na ime Jožef 24 K, prečast. gospod župnik Šimenec A. prispevek botrinskemu daru za dečka na ime Andrej 20 K, Erjavec A. kot botrinski dar za dečka na ime Jožef 25 K, Adamič M. prispevek botrinskemu daru za deklico na ime Marija 20 K, po preč. gospodu župniku J. Alteneder, legat rajnega Ig. Dermol za odkup enega afrikanskega otroka 20 K.

Za katehiste: Kostanjevec M. 5 K, Šamperl J. 2 K.

Za kruh sv. Antona: Guiznik F. 1 K, Vukšinič J. 10 K, Miklič 1 K, po nabiralniku 76 v, Pikec M. 4 K, Jenko F. 1 K, Devetak M. 40 v, Dolšek M. 1 K, Keržič M. 1 K, Traven M. 50 v, I. Š. 4 K, Sedej A. 3 K,

„Pomožne misijonarke“ v ekspediciji pri razpošiljanju časopisov in letakov za propagando.

Marijino češčenje v afrikanških misijonskih deželah.

Referat, ki ga je imela grofica M. T. Ledóchowska na marijanskem kongresu v Treviru 1912.

6. Zunanja znamenja češčenja Marije.

Češčenje Marijino se razodeva tudi po mnogih zunanjih znamenjih, posebno z uporabo pobožnostnih Marijinih predmetov in imen.

Pobožnostni predmeti. Vsi vikarji in apostolski prefekti poročajo enoglasno, da znajo zamorci visoko ceniti svetinje in škapulirje, koje imenujejo obleko Marije in jih radi nosijo vpricho vseh. Tudi rožne vence nosijo okrog vratu. Ob vstopu v katehumenstvo dobijo svetinjo, ki jo potem nosijo vedno s seboj. Msgr. Van Ronslé, apostolski vikar belgijskega Konga, piše: „Zelo redko se zgodi, da bi zamorec ne imel svojega rožnega venca in škapulirja; nima

ga, če si ga še ni mogel nabaviti." Na Centralnem Madagaskarju dajejo ljudem škapulirje po 5 vinarjev, če jim ga že ne dajo zastonj. Nekega dne pravi neki Madagaskarec, ki še ni imel škapulirja, misijonarju: "Oče, prosim Vas, priskrbite mi škapulir, priskrbite mi ga za vsako ceno, četudi stane eno krono." "V apostolskem vikarijatu reke Orange," pripoveduje apostolski vikar msgr. Sweets, "jih ni izmed 2500 kristjanov niti 100, ki bi ne imeli rožnega venca in škapulirja." Katoliški Abesinci nosijo z veliko pobožnostjo svetinjo preblazene Device; krivoverci pa ne opravljajo teh vaj iz prevelikega strahu in spoštovanja, da bi ne onečastili Matere božje s svojimi prevelikimi grehotami.

Za domišljijo zamorcev govori vse o "Materi Mariji" od njihove prve mladosti. Tudi je podoba preblazene Device pri zamorcih splošno predmet češčenja. Tako najdemo v Ubanghi po kočah večine kristjanov podobe Matere božje.

Ako pokažete v Ugandi malim otrokom kakšno sliko, ki ne predstavlja našega Odrešenika, vam bodo takoj odgovorili, da je to slika naše "Bikire Marije". Pri njih mora biti vsaka podobica, ki ne kaže božjega Zveličarja, podoba preblazene device Marije.

Po mnogih vikarijatih nosi večina kristjanov ime preblazene Device vsaj kot drugo ime; mnogokrat pa je edino ime. Pogosto ga pristavljajo tudi imenom dečkov. P. Baetmann, misijonar v Abesiniji, pripoveduje, da so mu pravili o neki družini, ki je imela 5 otrok in ki so bili vsi posvečeni Materi božji in so ali imeli njeno ime ali pa enega njenih priimkov. Naj sledi nekaj vzorcev teh imen! "Sin Marijin", "Zveza Marije", "Upanje Marijino", "Steber Marijin", "Služabnik Marije", "Marijina Nedelja", "Moč Marije", "Dar Device", "Posestvo Marijino", "Marijin plen", "Marijina Zaloga" itd. . . .

Ako stopi kdo pri Abesincih v zbrano družbo, vstanejo vsi navzoči, dočim jih pozdravi novi prišlec: "Be Mariam (V imenu Marije) vas prosim, ne dajte se motiti, da mi izkažete takšno čast." — Tako je tudi pri materi, ki hoče poroditi. Obiskujejo jo sosedje, ki neprestano kličejo preblazeno Devico, kajti, "Vse", pravijo, "pride od Marije". Če je otrok zdrav prišel na svet, je to nepobiten dokaz, da preblazena Devica jako ljubi otrokovo mater.

Kakor poroča p. Kuentz (prefektura Spodnjega Konga), častijo zamorci Marijo posebno radi pod imenom "Mati". Pozdravljajo jo tudi mnogokrat z imenom "Nossa Senhora" ali "Virgin Maria" ali končno tudi z "Maria Santissima". Radi ponavljajo tudi v svojem "Fiote jeziku": "Maria!

Mama! Mama Nzambi (Mati božja)! Mam'ami (moja mati)! In lepo se glasijo ta sladka imena iz njihovih ust. Oj, kako ganljivo in zanimivo je bilo poslušati nekega našega bolnika, malega Ignacija, ko je v strašnih bolečinah neprenehoma klical: „Maria! Maria! O Maria! O Mama! . . . mbaka Kiali! (Oj mati, usmili se me!)“ V potrebah, nevarnostih, boleznih itd. . . . prinašajo novoizpreobrnjeni darove k nogam preblažene device Marije.

Še nikdar ni Marija nobenega zapustila, ki je zaupal v njeno pomoč. Že mnogokrat so misijonarji z veseljem potrdili, da je podelila izrednih milosti onim zamorcem, ki so jo prosili na kolenih pomoči. Msgr. Gerboin, apostol. vikar v Unyanyembe, nam poroča sledeč ganljiv prigodek: „Neki katehist, ki je posvetil svojega umirajočega otroka preblaženi Devici, je spoznal v svoje veliko veselje, da je otrok nenadoma ozdravel. Sedaj je skoro najlepši izmed vseh otrok cele krščanske občine.“

Neki drugi katehist, ki so ga poklicali k bolnemu otroku, ga je izročil, potem ko je poklical na pomoč „Dobro Mater“, čilega in zdravega srečnim staršem, ki so menili, da je že izgubljen. „V Landani,“ — nam poroča p. Kuentz, „je obolel neki zamorček na omrtvičnem krču. Zdravnik ga je zapustil. Prosili so Mater, „Zdravje bolnikov“, zaupajoč proti vsem naravnim nadam. In zaupanje v Marijo je rešilo malega bolnika: šest tednov pozneje se je otrok vrnil vesel in zadovoljen nazaj na misijon, da je opravi ob oltarju „Naše ljube Gospe od zmage“ svojo iskreno zahvalno molitev.

Pripomniti še hočemo, da izkazujejo, kakor potrjuje p. Zappa, apostolski prefekt na Gornjem Nilu, protestanti, ne da bi hoteli, veliko uslugo spoštovanju zamorcev do preblažene device Marije; kajti njihova zasramovanja in zaničevanja ne dosežejo drugega, kakor da pomnožujejo zvesto ljubav teh dobrih preprostih ljudi do Matere našega Odrešenika. Abesinci kažejo do protestantov zaničevalno sovraštvo in so jim dali pomembno ime „Sovražniki Marije“.

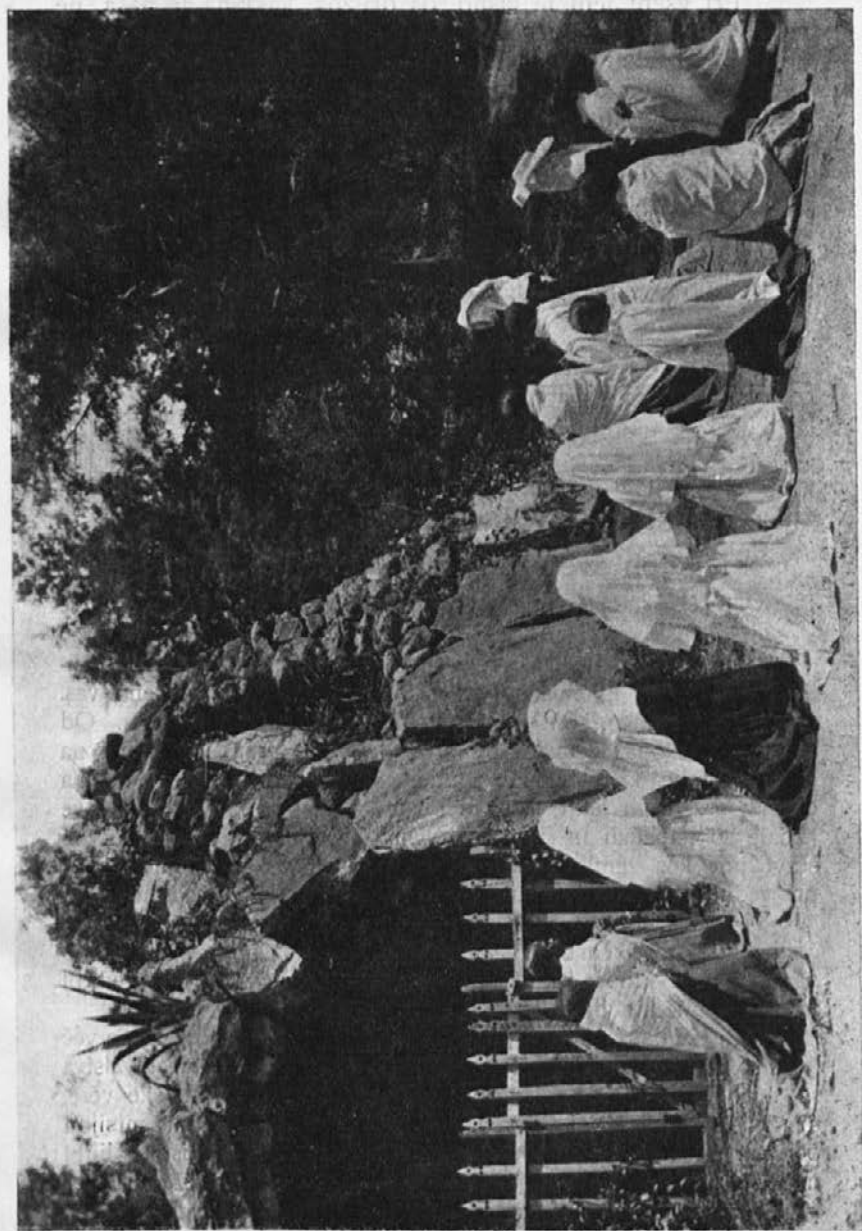
III.

Konec.

To bi bilo kratko, a še nepopolno pojasnilo o češčenju preblažene device Marije v misijonskih deželah afrikanških. Končajmo svoje delo s praktičnim premišljevanjem in trdnim sklepom! — Smelo lahko trdimo, da se je rodil prvi nagib za izpreobrnjenje zamorskih poganov v svetem in brezmadežnem srcu Marijinem. In koga mora bolj vabiti ko zamorca,

tega velikega otroka, Marijino usmiljeno srce, da pride k Bogu? Naravna posledica je, da ni izdatnejšega sredstva za pridobitev Afrike božjemu Zveličarju, kot da se tamkaj vedno bolj in bolj razširi Marijino češčenje. To je največja skrb misijonarjev! Hitimo jim na pomoč! Zidajmo po možnosti cerkve in kapele v črnem ozemlju v čast preblažene Device! Neki apostolski prefekt mi je pisal pred kratkim, da zadostuje 1000 kron, kdor hoče postati ustanovnik takšnega Marijinega svetišča, ki ga dobrotnik potem lahko poljubno imenuje. Kdo bi pač zamudil tako lepo priliko in ne izkazal Mariji svoje ljubezni, ako mu drugače žep pripušča to sveto radost? Nadalje prispevajmo vse potrebno, da se bodo vsi Marijini prazniki spodobno praznovali! Pošljimo tudi našim ljubim sobratom in sestram afrikanskim pobožnostnih predmetov, po katerih tako zelo hrepene: svetinje, škapulirje, rožne vence. Koncem tega povabila mi dovolite, da dodam eno prošnjo: Pridružite se vendar, spoštovani navzoči, Družbi sv. Petra Klaverja, ki je, pred kratkim ustanovljena, v polnem pomenu besede generalna oskrbnica vseh misijonov v Afriki brez razlike kongregacije ali narodnosti. Sprejela bo najhvaležneje vse darove in jih poslala misijonom. Da, storila bo še več: uporabila bo za dobro stvar vsako dobro voljo, biti misijonom v pomoč. V svojem pobožnem zavodu, ki je bil pred dvema letoma za vedno odobren od svete stolice, združuje skupino gospe, ki se izkazujejo kot prave pomožne misijonarke afrikanke, akoravno ostanejo v civiliziranih deželah, s tem, da darujejo vse svoje moči, znanosti in talente, da celo življenje, da bi vzbudile zanimanje za afrikanke misijone, jih pospeševale in jim pridobivale dobrotnikov. Prosim vas, pogledjte le malo v uradni organ naše družbe, „Odmev iz Afrike“, in kmalu boste razumeli važnost naše propagandine družbe in spoznali, kako potrebno bi bilo, da se pomnoži število njenih članov.

Kdaj me bode vendar doletela sreča, da bom videla vstopiti v ta zavod trumo pobožnih in izobraženih gospodičen, — gorečih za pridobivanje duš in hrepenečih po skritem življenju dela in žrtev, da bi lahko z njihovo pomočjo razširili naše podjetje po vseh omikanih deželah in med vse narode? Kdaj bo doletela sreča mene in moje tovarišice, da bom poslala afrikanskim misijonom ne le približno 300.000 kron (dohodki minulega leta), ampak 3 milijone ali celo 30 milijonov? In če se vam zde te številke previsoke, potem preudarite, da darujejo protestanti sami vsako leto do 50 milijonov za razširjenje protestantizma.

Sestre božje Previdnosti z domačini novicinkami in postulantkami pred od črnih kristjanov
zgrajeno lursko jamo.

Pri vsem tem je jasno, da družba, kakršna je naša, ne more uspevati in se razširjati in ne najti poklicev brez blagohotne prijaznosti vseh dobrih katoličanov in posebno še brez neprecenljivega sodelovanja duhovščine. Na vas, duhovniki Najvišjega in služabniki Marijini, se obračam v prvi vrsti in vas prosim z največjo spoštljivostjo, da se nekoliko zanimate za naše delo, da čitate tiskovine in spise, ki vam jih dam na razpolago, da nam dovedete poklicev in da predvsem nam, mojim tovarišicam in meni, z duhovnimi miloščinami vaših pobožnih molitev pridete na pomoč. In Marija bo gotovo vse tisočkrat povrnila!

Misijonski dopisi.

Apostolski vikarijat ob reki Orange.

Misijon svetega Avgušтина v Upingtonu.

Piše O. Sallier, oblat svetega Frančiška Saleškega, iz Upingtona dne 14. listopada:

Upington je velika, na desnem bregu reke Orange postavljena, le nekaj kilometrov od puščave Kalahari oddaljena vas. Pred komaj 20 imi leti je bila tu sama puščava s peskom. Od takrat so izkopali kanale, da bi vodo reke Orange napeljali na širno ozemlje, ki je bilo do takrat neobdelano. Tako se je razvila dežela; v zadnjih letih se je prebivalstvo znatno pomnožilo. Nove kanale so napeljali in jih še kopljejo; vsak dan se odvzame puščavi nov kos zemlje, tako da bo s časom ta del Južne Afrike pri vedno rastočem številu prebivalstva eden najbolj obljubljenih.

Čim je bila ta pokrajina izročena njegovi milosti, visokočastitemu škofu Simonu, se on, vključno s pičlim pomočkom, samo na božjo previdnost zaupajoč, ni zbal nobene žrtve, da le skrbi za potrebe toliko duš, ki še nič ne vedo o naši sveti veri.

Ko sem dospel sem, sem našel nekaj katoličanov, ki že več let niso skoro nikdar videli duhovnika. Izmed drugega prebivalstva so tičali nekateri v najneumnejših predsodkih do katoliške vere, drugi pa sploh niso nič vedeli o njej. Kaj pomeni tak misijon pod takimi okolnostmi v svojem početku, si lahko mislite, ljubi bralci. Koliko truda in žrtev je treba, da se kaj doseže! Kakor že bodi temu, vendar se opazi pod vplivom milosti ugodna izpremembra, ker smatrajo zdaj mnogi misijonarja za prijatelja in radi vidijo, če pride.

Obiski, zaradi dolgih razdalj večinoma s konjem, zavzemajo skoro ves moj čas; kajti neobhodno potrebno je, da poznam ljudi in da me oni poznajo. Večkrat se oddaljim za več dni hoda od misijona. Tako imam priložnost podeliti nekaj krstov. Seve, da obiskujem posebno bolnike; nekatere dobromisleče osebe me vodijo k onim, ki jih poznajo.

Pred dobrimi tremi meseci sem zvedel, da je na smrt bolna neka stara ženica. Vkljub oddaljenosti in poznemu večeru sem se odpravil na pot. Preden sem prišel do njene koč, so mi sporočili, da je že umrla, in tako sem se nevoljen in žalosten spet vrnil. Čez nekaj dni sem se pa spet vrnil k istim ljudem in sem jim dal razumeti, kako slabo so ravnali, da me niso prej poklicali. Glavar družine je po šegi hotentotov čakal, da sem končal, in je potem odgovoril, da prav nič ni uvidel potrebe, da bi za staro babo motil sebe in mene, pa je pristavil, da, če je krst potreben, ga lahko podelim njegovi stari materi, ki ima nevarnega raka na vratu. Dal sem se takoj vesti k bolnici in sem našel živo okostje, ki je že komaj govorilo. Že približno celo leto je živela ob treh ali štirih čašah mleka vsak dan. Žilavost je pri zamorcih izredna, in komaj si predstavljamo, kaj lahko vse prenesejo. Ker ni nič ugovarjala zoper krst in ga je zaželela, sem se čez nekaj dni vrnil in ji podelil sveti krst tako slovesno, kakor je pač mogoče v kaki koči. Veliko sorodnikov in prijateljev je bilo pri svečanosti, vsi so bili globoko ginjeni in dobra starka presrečna. Zadnji teden sem jo pokopal, prevideno z vsemi zakramenti. Njeni sorodniki so se mi zahvalili za vse, kar sem bil storil zanjo. Upam, da se jim enkrat odpro oči in postanejo katoliški.

Čeprav se v deželi goji poljedelstvo, je vendar živež vsled pomanjkanja prometnih sredstev jako drag, tako da so oni, ki ne morejo delati, kakor n. pr. starčki in obilni bolniki, v revščini. Skoro neverjetno je: tu in posebno v okolici so ljudje, ki si komaj upajo iz svoje koč, ker je koč njih edina obleka. Le tedaj gredo ven, če so čisto gotovi, da ni tujca blizu. Ali ni tak položaj, ki je mene presenetil in čudno dirnil, za misijonarja velika zapreka, prav posebno, če njegova sredstva ne zadostujejo, da bi to zlo odpravil? Pač zelo varčujemo z denarjem.

Visokočastiti škof mi je ukazal obiskati naše katoličane, ki stanujejo daleč od misijona. Prepotoval sem to pot dobrih 500 km tja in nazaj na konju, in sicer iz sledečih vzrokov: prvi in glavni vzrok je bila moja jetična denarnica. Vsled takega potovanja sem veliko prihranil, kajti stroški potovanja znašajo kakih 150 frankov. Potem sem imel tudi priložnost poljubno se muditi, in sem tako smel svoje obiske raztegniti. Svojo prtljago sem nosil deloma na svojem sedlu: namreč najdragocenejše, kakor kelih in oltarni

kamen, in najpotrebnejše, kakor plašč in nekaj živeža; drugo, kar je bilo neznatno, sem o priliki naprej poslal.

Moje potovanje je bilo srečno, vkljub nekaterim pripetljajem in težavam. Večkrat sem moral prehoditi 80 km en dan. Pa to so malenkosti, če imaš zavest, da deluješ za blagor duš.

Večkrat se mi je smilil ubogi konj, ker sem moral skušati, koliko prenese. Po deževnem dnevu sem prišel na kraj, ki je navadno suh. Povprašal sem za smer pota, in pokazali so mi brez daljnje pripombe. Po nekaj urah sem mislil, da sem precej blizu cilja, in sem opazil v dalji že nekaj hiš, ko sem se znašel naenkrat pred 10 m široko reko, katere barva je dala sklepati na precejšnjo globočino. Kaj naj storim? Kje je bila pot? V dvomu in iskajoč izhoda, zapazim moža. Pomigal sem mu; ne razume takoj moje kretnje, pa vendar se slednjič odloči priti, in na moje vprašanje glede globočine reke mi odgovori, da misli, da konju ne bo treba plavati. Pa vendar si nisem upal tu broditi. Kaj bi bilo drugače iz hostij in drugih predmetov, ki niso smeli biti mokri? Svetoval mi je jahati kakih sto metrov bolj dol, kjer bom našel kraj, koder bo konj samo do kolen bredel. Sledim njegovemu nasvetu in pridem čez reko. Toda potem sem imel pred seboj spet drugo zapreko: umetno narejeno trnjevo in osatovo pregrajo. Jahal sem nekaj časa ob tej pregraji in zapazil, da jo spodaj reka počrez deli, tako da sem bil zajet. Ni mi preostalo drugega kakor ista pot nazaj, čeprav sem se s tem vedno bolj oddaljeval od svojega cilja in je moj konj že kazal utrujenost. Slednjič sem došel na kraj, kjer se reka deli na veliko strug. Zdaj sem mislil, da sem že izven mučnega položaja. Pa prišlo je še drugače. Brodim čez eno, dve, tri struge, naenkrat se pogrezne moj konj do kolen v blato in noče dalje. Imel sem velik križ, da spravim konja naprej, saj vendar nisem mogel v tem močvirju prenočiti. Slednjič se mi posreči skočiti črez. Dvajsetkrat se je ponovil skok. Z dobro osedlanim in manj obloženim konjem bi bilo to lahko, pa pod temi pogoji ni bilo tako. Zelo truden in štiri ure prepozno sem prišel tisti večer do cilja. K sreči je prijazen sprejem zabilisal kmalu spomin na to nerodno ježo.

Na povratku sem imel to srečo, da sem srečal čoln, ki se je peljal v isti smeri ko jaz. Voznik je olajšal sedlo za en del moje prtljage in — me je spravil na krivo sled. Prezaupno sem ji sledil in sem se znašel ob 8ih zvečer sredi puščave, obdan od visokega grmovja, ki mi je onemogočevalo nadaljnje jahanje v noči. Kaj sem torej hotel: moral sem tu prenočiti. Moj trudni konj se je pasel v bližini. Po kratkem času se priporočim svojemu angelu varuhu, se zavijem v svoj plašč, in glavo na sedlu kot blazini, pričakujem krepčilnega spanja. Pa sem naredil račun brez krčmarja. Gotovi gostje, čeprav ne iste vrste, kakor se dobe po

stanovanjih, so bili zelo neljubi. Žabe okoli mene so mi regljale grozno podoknico, in zdajpazdaj se je mastila kaka sestradana muha na moje stroške. Tako je šlo do pozne noči. Slednjič sem mislil, da bom le zaspal. Tu pa zadoni glasno trobenta. Kaj je? Ali sem zadel na vojaški tabor? Truma divjih gosi mi je slednjič oznanila tako srčno zaželeni dan. Ko je bilo dovolj svetlo, sem použil zadnje ostanke, ker sem mislil, da najdem v bližini pristavo, kar se je po nekaterih urah res tudi zgodilo. Brez bolečin sem zapustil kraj, ki mi še mirne noči ni privoščil, in dirjal sem naprej proti misijonu.

Z veseljem sem po štirih tednih spet stopil v svoje malo misijonišče. Notri sem našel vse pokrito z debelo skorjo prahu, katerega pa je metla kmalu pregnala. Zazdaj stanujem v mali, najeti hiši. Ena soba služi kot kapela. Drugo leto bom zidal. Moja prestolnica ne miče ljudi, ker vidijo druge, lepše cerkve.

Naj bo začetek še tako reven, ali nimamo obljub Kristusovih in ali niso bili začetni pogoji Cerkve podobni? Z božjo pomočjo in milostjo bomo postavili trpežno misijonišče. Medtem si pa dovolim priporočiti blagohotnosti Vaše Zveze in vseh bralcev „Odmeva“ misijon svetega Avguščina v Upingtonu.

Apostolska prefektura v Ubanghi-Chari.

Sestra Marija Berta angelov kongregacije sester Jožefovih v Cluny piše iz misijona svete Družine v Bessonu 20. svečana naši generalni voditeljici:

Prespoštovana gospa grofica!

Po desetletnem bivanju v Luali je zahtevalo moje zdravje lažji delokrog in v to svrho mi je izročila naša častita mati vodstvo jako cvetočega podjetja v portugalski Vzhodni Afriki v Quelimane. Leta 1910. pa nas je, žalibog, prisilila revolucija, da smo za vedno zapustili svoje gojence in bolnike kakor tudi portugalsko ozemlje.

Tem dogodkom se imam zahvaliti, da sem sedaj v francoskem Kongu med ljudožrci Gornjega Ubanghija.

S tremi našimi sestrami sem ustanovila v bližini postaje svete Družine novo podjetje za vzgojo mladih deklic. Takoj ob prihodu nam je izročil misijon 50 odkupljenih deklic, večinoma še poganskih otrok. Osem največjih se je omožilo, ko smo jih poučili in krstili, tekom leta in njihova mesta so kmalu zasedli novi prišleci.

Prva leta našega tukajšnjega bivanja smo se morali boriti z mnogimi težavami in pomanjkanjem. Seveda nas je po močeh podpiral misijon, toda kljub temu je manjkalo včasih najpotrebnejših živil. Zato mi je bilo še posebno težko, ko sem videla koncem leta, da smo morali plačati več nego 3000 mark tovarnih in pre-

voznih stroškov. Težavni promet in stroški, ki so z njim v zvezi, so misijonarjem v veliko nadlogo.

Kar se tiče omike tukajšnjih prebivalcev, zdi se mi v resnici po 25 letnem delovanju po naselbinah, kot bi bila sedaj prvič res v Afriki, tako divji in pokvarjeni so ti ljudožrci. In vendar je dal Stvarnik tudi tem divjakom nekaj od svojih božjih lastnosti: kljub svoji ljudožrski pohlepnosti spoznavajo s pravim občudovanjem blagodosno delovanje misijonarjev in se s spoštovanjem uklonijo pred to moralno močjo, ki je edina sposobna, da pretvori te ljudožrce v krepotne kristjane. Tem žalostnejše pa je, da se od strani francoske vlade ne stori ničesar ali prav malo za pospeševanje misijonskega delovanja.

Ako imajo ti narodi tudi dosti dobre volje za izpreobrnitev, ostane še vendar glavno: vztrajanje v dobrem, radi česar jih skušamo kolikor je mogoče navezati na nas. Misijon že ima več krščanskih vasi, kojih prebivalci dobivajo proti primernemu delu potreben živež. To pa je, žalibog, kakor smo že omenili, v teh razmerah težavna naloga; blago, sol in zdravila so ravnotako draga kakor neobhodno potrebna. Tako stane n. pr. 1 kg soli s prevoznimi stroški 2:60 M.

Te visoke cene ne pripuščajo tudi zamorcem, da bi skrbeli za obleko, in čeravno nam je bilo v začetku zelo težko, ko smo videli, da je bilo mnogo katehumenov pri službi božji brez najmanjšega oblačila, smo se morali vendar privaditi te narodne noše.

Iz vsega tega razvidite, prespoštovana gospa grofica, kako zelo potrebujejo francoski misijoni Zgornjega Ubanghija mile podpore Vaše apostolske ljubezni do bližnjega.

Kratka misijonska poročila.

Sestra **Duvernois**, oblatinja sv. Frančiška Sal., piše iz Pelle 10. listopada 1912: „Jako dobrodošel nam je bil Vaš dar, kajti skrbi nas bodočnost in že sedaj bode imela suša strašne posledice, če nam Bog ne pošlje hitre pomoči. Nobenega vola ne moremo rabiti za prevažanje živil; uboge živali so že preslabe, da bi bile za najmanjše delo.

Izsušila se je že skoro celo reka Oranje; gre se lahko preko nje, ne da bi si zmočil noge; iz tega razvidite lahko, v kako žalostnem po-

ložaju je naša naselbina. Žito se podražuje: dosedaj je stalo 25 fr., sedaj stane 50 fr. in se pri tem še težko dobi. Ubogi ljudje iztegaro roke za miloščino, živeža nimajo nobenega več. Radi jim verujemo, kajti mi sami, kljub našim vrtovom, kljub delu dajemo komaj domačim najpotrebnejše. Naši otroci molijo, opravljajo devetdnevnice. Oblaki gredo mimo, nekaj dni je mrzlo, in zopet je tropična vročina. Nekaterim družinam dajemo dela, da bi jim pomagali; nekateri delajo in

pečejo opeko, drugi tolčejo in vozijo kamenje.

Kako srečni so reveži v Evropi v primeri z našimi, ki nimajo ne zaslužka, niti dela. Čuditi se je, da ni beda večja, ako vidimo, kako živijo in so izpostavljeni vsem vremenskim nezgodam, za zavetje le nekaj grmovja, brez obleke, brez druge hrane kot one, ki jo dobe v puščavi ali pri milosrčnih osebah.

Pomagajte nam, da prisilimo nebo, spoštovana gospa grofica, da nam pošlje za življenje potrebnega dežja in nam omogoči, da bomo lahko nadaljevali svoje delo za blaginjo in ohranitev otrok in naših ubogih kristjanov.

P. Jožef Büttgens Steyler pastrov piše iz St. Frančiška Ksaverija v Lfidzi naši generalni voditeljici: »Pred osmimi dnevi smo otvorili malo semenišče za vzgojo katehistov. Število šolarjev znaša 15, v starosti 15—20 let. To je naše upa-

nje, in posvetili bomo vso skrb in trud, da spravimo to šolo v dober stan. Šlo bo pa to tem bolj, če se nam posreči, da postavimo še pred deževjem (listopada 1913) primerno poslopje. — Tukajšnje prebivalstvo je jako ukaželjno, kar naj je v prid svete vere. Na drugi strani pa je jako razvita grda navada mnogoženstva. To je glavna ovira, ki se zoperstavlja poevangeljenju dezele. Odjenjati mora z božjo milostjo in s potrpežljivim delom. Tolaži nas to, da imajo ljudje jako razvito sramežljivost. Angonijci jako ljubijo lepo obleko in v nedeljo, ko pride krog 300 črncev k sveti maši, se začne pred kapelo mično prelivanje barv, ker hoče pokazati vsak svoje najboljše stvari. Ubogi nagci, ki so še med njimi, se sramežljivo skrivajo v ozadje. Radi tega hrepenenja po obleki nam nikdar ne zmanjka delavcev, ker si hoče od časa do časa zaslužiti vsak kakšne tkanine.

Poročila propagande.

Apostolska prefektura Tripolis je povzdignjena v apostolski vikarijat. Vikarjem je bil imenovan p. Lodovico da Mazzano, s svetnim imenom Janez Krst. Antomelli, z naslovom škofa v Lepti.

Apostolski vikarijat Central-Madagaskar je bil razdeljen: 1. v drugi vikarijat z naslovom Finarantsoa in izročen pp. jezuitom z apostolskim vikarjem p. Karolom Givélet; 2. v apostolsko prefekturo, ki je izročena misionarjem od La Salette.

Po odredbi propagandine svete kongregacije 30. velikega travna je bil ločen del apostolskega vikarijata od Sudana in ustanovljena kot samostojna prefektura Bar-el-Ghazal. Nje vodstvo je poverjeno sinovom najsvetejšega Srca Jezusovega. Odredba istega datuma določuje, da se mora imenovati zgoraj omenjeni apostolski vikarijat Sudan odslej apostolski vikarijat Kartoum.

Za apostolskega prefekta nove prefekture Bahr-el-Ghazal je bil imenovan preč. p. Stoppani iz družbe

sinov najsvetejšega srca v Veroni. Istotako p. Franc Jožef Dantin misijonarjev la Salette za apostolskega prefekta nove prefekture v Betafo (Madagaskar).

Odkrita beseda o Družbi sv. Petra Klaverja in njenem delovanju.

Ravnatelj Družbe za razširjanje vere in društva Otroška leta Jezusova v Švici, p. Klavdij Hirt O. S. B., je pisal dne 28. velikega travna 1913 glavni voditeljici Družbe sv. Petra Klaverja sledeče:

„Moje osebno naziranje glede razširjanja vere po Družbi sv. Petra Klaverja se glasi takole: Klaverjeva družba pomeni za Družbo za razširjanje vere zelo dobrodošlo razbremenitev. Čim bogateje skrbi Družba sv. Petra Klaverja za Afriko, tem prostejšo roko dobi Družba za razširjanje vere, da skrbi za Kitajsko in za druge misijonske družbe. Skupna srčna želja in skupna molitev nam bo in nam mora vedno biti: „Pridi tvoje sveto kraljestvo k vsem ubogim zemljanom.“

Družba sv. Petra Klaverja na IV. [švicarskem katoliškem shodu v St. Gallenu.

Kakor znano, se je vršila v šolskih dvoranh nekdanjega samostana v St. Gallenu za časa katoliškega shoda razstava za cerkveno umetnost. Na hvalevreden način je dobila Družba sv. Petra Klaverja za svoje smotre dvojne prostore v parterju. En prostor smo uporabili za razstavo „Za Afriko“, namreč za paramente in cerkvene predmete iz vseh delov Švice, drugega, ki je imel napis „Iz Afrike“, so napolnjevale narodopisne zanimivosti. „Vse velikansko misijonsko delo,“ tako je o tem pisal časopis „Ostschweiz“, „se zrcali tu v malem, od malikove podobe, ki zadene nanjo misijonar, ko prvič stopi na poganska tla, do preprostih paramentov, ki se rabijo v primitivnih misijonskih kapelah.“

Naš muzej je bil ves čas ob katoliškem shodu zelo številno obiskovan. Med drugimi so nas počastili s svojo navzočnostjo: premil. gospod škof predarlberški, dr. Waitz, premil. gosp. opat iz Sv. Otilije, p. Weber, msgr. Segesser, prošt Esseiva itd.

Skupno s tem katoliškim shodom je priredila tudi naša družba v zvezi z dvema splošnima velikima misijskima društvoma, Družbo za razširjanje vere in društvom Otroška leta Jezusova, misijsko zborovanje. Zborovanje se je vršilo v ponedeljek dne 4. velikega srpana ob 5. uri popoldne v slavnostni dvorani kazine v St. Gallenu pod predsedstvom p. Klavdija Hirt iz Einsiedeln. O tem zborovanju povzamemo iz časopisa „Ostschweiz“ sledeče:

„Zborovanje je bilo jako številno obiskano, tako da so bili širni prostori popolnoma zasedeni, posebno številno je bil zastopan ženski spol. Po kratkem otvoritvenem govoru predsednikovem je pričel govoriti preč. g. rektor Mäder iz Basela o ‚Pravicah in dolžnostih misijona‘. Na zelo zanimiv način je dokazoval naše pravice do misijona, na podlagi pravnih naslovov oznanjevanja resnice, dednega prava Cerkve in prostosti govora, ki bi nam jo seveda radi semintam omejevali. Potem je pokazal govornik živo na naše dolžnosti, da storimo vse mogoče za razširjenje naše vere tudi med onimi sobraty, ki jim še ne sije solnce krščanstva. Naravnost navduševalno pa je rešil govornik svojo nalogo, tako da so bili poslušalci popolnoma navdušeni. — Drugi govornik je bil preč. g. p. Timotej Kranich iz Bevrone, ki je podal krasno sliko o delovanju Družbe sv. Petra Klaverja in kateri instituciji je gotovo pridobil obilnih udov. Pač ni bila nobenemu izmed navzočih Družba sv. Petra Klaverja doslej neznana, toda s tem večjim občudovanjem bodo sedaj vsi gledali na to institucijo, katere delokrog obsega ves svet, in mnogi bodo gotovo pomnožili svojo darežljivost. Katoliško misijsko misel je v svojih besedah p. Timotej krasno osvetlil. — Sklepni govor je imela glavna voditeljica Družbe sv. Petra Klaverja, grofica Ledóchowska, ki neomajno posveča svoje življenje katoliškim misijonom. Tudi ona je prižela poslušalce nase, ki so jo takorekoč poslušali brez oddiha. — Če bi bilo razdeliti lavorjeve vence med posamezne sekcije, ki so v teh dneh zborovale, potem bi morale misijsko zborovanje prvo dobiti venec.“

III. kongres Družbe sv. Petra Klaverja

v Bingenu ob Renu (od 8. do 11. velikega srpana).

Dne 8. velikega srpana se je pričel naš že dolgo nameravani družbeni kongres, ki je trajal štiri dni in prinesel udom marsikateri poučen, osvežujoč in vzvišen trenotek. Veselo razpoloženje udeležnikov ob prihodu na bregovih krasnega, z nebrojnimi ladjami oživiljenega Rena se je tekom zborovanja le še dvignilo.

Že dne 8. velikega srpana se je vršilo prvo posvetovanje vodstva, kateremu, kakor tudi vsem drugim, je predsedovala naša glavna voditeljica, grofica Ledóchowska, ki je z neutrudljivo vneto in spretnostjo obravnavala z zunanjimi člani in voditeljicami podružnic došle predloge in nasvete in katero sta podpirala preč. gosp. rektor Kroißmayr iz Seitenstettenu in preč. gosp. profesor dr. Götzmann iz Offenburga. V zaključenem zborovanju pospeševalcev, ki se je vršilo popoldne, se je zopet posvetovalo o načinu propagande, ki naj bi jo izvrševali pospeševalci.

Zvečer se je vršil uradni pozdrav z deklamacijami in govori. Vsa duhovščina iz mesta Bingen, na čelu ji gospod mestni župnik Eich, je bila navzoča, dalje več zunanjih duhovnikov, med drugimi tudi dominikanski pater Norbert z Dunaja, ki je obljubil, da bo govoril slavnostni govor o družbi.

V soboto, dne 9. velikega srpana, so imeli udeležniki zjutraj rano skupno sveto obhajilo in pa sv. mašo s klicanjem sv. Duha ob 7. uri zjutraj v starodavni lepi župni cerkvi v Bingenu. Dopoldne in popoldne sta se vršili dve posvetovanji vodstva in dve zborovanji pospeševalcev, ki so ves dan zahtevala resnega dela in ki so nam udeležnikom dokazala važnost takih kongresov; kajti kako nevedni in neizkušeni smo se čutili napram dobro premišljenim odgovorom vodilnih osebnosti, ki so razsojale vsako perečo zadevo z najboljšim poznanjem razmer. Z veliko, veliko hvaležnostjo v srcu, da smo se smeli udeleževati teh krasnih posvetovanj, smo zapuščali ta zborovanja, navdani z novim pogumom in novimi delovnimi načrti.

Zvečer je skupna vožnja po Renu odpadla radi dežja, toda družabni sestanek v veliki dvorani Katoliškega društvenega doma in lepe afrikanke fotografije, ki jih je pojasnjevala baronica Schönaue-Wehr, so nas odškodovale za za-

bavo, ki nam jo je pokvaril dež. Spoznali smo posamezne osebnosti in se z njimi poljubno porazgovarjali o skupnih koristih.

V nedeljo, dne 10. velikega srpana, smo poleteli na trideset ure nad Bingenom oddaljeni Rokov hrib, kjer se je v zanimivi cerkvi sv. Roka vršila slovesna služba božja. Cerkveni govor o družbi, ki ga je govoril preč. gosp. dr. Hilgers iz Godesberga, bo ostal vsem udeležencem v nebozabnem spominu in bo zelo razširil navdušenje za družbo.

Nekateri udeleženci kongresa so obiskali tudi še župno cerkev v Eibingenu (zadaj za Rudesheimom), v kateri so shranjeni in se kažejo glava in drugi sveti ostanki svete Hildegarde, kakor tudi nekoliko više ležeči, čudovitolepi, novi samostan, ki ga je zgradil knez Löwenstein. Slikarije v cerkvi v bevrnskem slogu so vredne, da si jih človek ogleda.

Ob 4. uri se je zbralo do tisoč glav broječe občinstvo v dvorani Društvenega doma, da sliši zanimiva izvajanja slavnostnih govornikov. Najprvo je zapel cerkveni zbor v Bingen na odru pesem „Cerkev Kristova“. Gospod mestni župnik Eich v Bingen je nato otvoril zborovanje in prebral tri iz Rima došle brzojavke, ki so jih poslali državni tajnik kardinal Merry del Val po naročilu svetega očeta, prefekt Propaganda fide, kardinal Gotti, in pokrovitelj naše družbe, kardinal Cassetta. Potem je zborovalce prijazno pozdravil gospod župan Neff. — Nato je obrazložil prvi govornik, preč. gosp. stolni kapitular profesor dr. Bendix iz Mainza, na jasni zgodovinski podlagi, da je že od nekdaj vladala v Cerkvi misijonska misel in kako da jo hoče Cerkev umeti. Ponesite evangelij vsem narodom, je rekel Zveličar, in ko so v prvem času krščanstva nastali spori, ker posamezni niso hoteli pripustiti poganov, ampak so zahtevali, da se oznanuj nauk Jezusov samo židovskemu ljudstvu, tedaj je apostol sam vstal in izrekel resnico za posest vseh, brez izjeme. Tudi danes še tolmači Cerkev zapoved Gospodovo tako, in brez razlike narodnosti pošilja svoje oznanjevalce vere k vsem narodom na zemlji. — Drugi slavnostni govornik, p. Norbert Geggerle z Dunaja, je šel bolj v posameznosti, opisal je posebno oživetvorenje te misijonske misli v družbi in pa način, kako se člani družbi nesebično posvečajo. Tudi se je doteknil že večkrat izraženega ugovora proti družbi — na njeno omejitev na Afriko — in je omenil zgledov iz zgodovine, ko so se ustanovile kongregacije s še bolj omejenim delokrogom kot je velikanska Afrika. Dokazal je tudi, da je sedaj prišel za Afriko najbolj

kritičen trenotek, ko se gre za to, ali naj sprejme katoliško vero ali pa zapade islamu, en vzrok več, da zastavimo vse sile, dobiti sredstev za podpiranje misijonov. Njegove prepričevalne besede so napravile na poslušalce globok vtisk. — Kot zadnja je stopila na oder glavna voditeljica družbe, grofica M. T. Ledóchowska, da pokaže v kratkih, dobrovoljnih besedah misijonskega navdušenja praktično smer, pozivajoč nujno vse navzoče, da se naroče na časopis „Odmev iz Afrike“. — Nato je podelil predsednik papežev blagoslov, zapela se je pesem „Veliki Bog“, vzvišen zaključek slavnosti.

Zvečer ob 8. uri se je zbralo ravnotako številno občinstvo kot popoldne, da prisostvuje vprizoritvi afrikanske drame „Od kože do kože“, ki jo je spisala naša glavna voditeljica. Igralo se je z globokim verskim umevanjem. Igra je napravila velik učinek pri občinstvu.

V ponedeljek je združila udeležence kongresa maša za dušnica v župni cerkvi; nato se je vršilo predvajanje slik za otroke; slike je pojasnjevala baronica Schöna u. Potem smo se ločili, navdušeni za novo delo in polni hvale za tako nekaljeno, lepo zborovanje. — Naša glavna voditeljica pa je hitela iz Bingena takoj zopet dalje na katoliški shod v Metz.

J. pl. D.

Popolni odpustek,

ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja meseca vinotoka.

Dne 15. vinotoka, na god sv. Terezije.

Dne 28. vinotoka, na god sv. apostolov Simona in Jude Tadeja.

Pogoji: Vreden prejem zakramenta sv. pokore in presv. Rešnjega Telesa, obiskanje cerkve in molitev po namenu sv. očeta za razširjanje sv. vere.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pism in poročil le z natančnim podatkom virov.

Skupna vsota vseh za Odmev došlih darov v mesecu mal. srpanu 1082 K 88 v.

Čebul M. 1 K, Herman N. 1 K, Gliha R. 1 K, Rapuš F. 1 K, Solar M. 1 K, Benko A. 1 K, Bakan A. 1 K, Horvath A. 1 K, Kocet M. 1 K, Germ M. 20 K, Igljč K. 3 K 40 v, M. Lašič 20 K, Ule J. 1 K, Demšar J. 1 K, Čuk K. 2 K 40 v, N. N. 60 v, N. N. 30 v, Rajšp M. 3 K, Senekovič T. 1 K, po J. Hrast od neim. osebe 1 K 60 v, Šak M. nabrala 1 K, Skwarce M. 60 v, Šak M. 40 v, o preč. g. župniku D. Janež nabrano 20 K, Žgank A. 1 K, Košak G. 4 K, Mihelčič F. 6 K, Polak N. 1 K, Železnikar J. 3 K, Rozman M. 20 v, Železnikar M. 40 v, Primožič J. 1 K, Frass J. 5 K, Gradišnik M. 4 K, Čuček M. 1 K 70 v, N. N. 3 K 60 v, Budal J. 1 K 50 v.

Za Klaverjev vinar: Petriček J. 40 v, Zajdala A. 1 K 20 v, Rozman M. in J. 1 K 20 v, Slapar J. 60 v, Roblek M. 60 v, nabrano v tobačni tovarni po Končan F. 5 K 87 v, po Širca R. 60 K.

Za otroško zvezo: Nabrano po: Šamperl J. 12 K 93 v, Čehovin K. 5 K, Szobocsán J. 1 K, Čuk E. 5 K 20 v, T. Lašič 4 K 20 v.

Za mašno zvezo: Poslano v Ljubljano od posameznih udov: 8 K, nabrano po: Šamperl J. 7 K 25 v, preč. g. P. Valerijan 2 K, Vukšinič J. 2 K, Borštnik 2 K, Dular R. 2 K, N. N. 4 K, Petriček J. 1 K, Petrič K. 5 K, Horvath A. 18 K, Germ F. in U. **200 K**, Petrič M. 2 K, Demšar 2 K, Čuk E. 4 K, Kalinšek A. 26 K, Kržan M. 5 K, Zajdala A. 8 K, Turk J. 2 K, Sernak M. **100 K**, Skwarce M. 3 K, Frass J. 2 K, Gradišnik M. 2 K, Drobež M. 6 K.

Za misijonsko zvezo: Szobocsán nabral 48 K, Horvath A. in J. 13 K 20 v, Zajdala A. 1 K 20 v, Kaiser 20 v, preč. gosp. P. Valerijan 1 K, Marušič A. 60 v, Pavalec 50 v, Logar 50 v, Sedej 2 K, Devetak 1 K.

Za družbo sv. Petra Klaverja: Dar † J. Potnik **100 K**

Podporniški prispevki: Starec M. 4 K, Burgar J. 2 K, Kokalj M. 2 K, Nastran F. 2 K, Uhle J. 2 K, Budal I. 2 K.

Skupna vsota 1082 K 88 vinarjev.

Poslano v predmetih: Preč. gosp. katehet Tomažič: Zbirko mnogo letih, starih znamk; preč. g. vikar Cigon K. mnogo znamk, enako tudi od Oblak G., Cerar P. in drugih.

Priporočajo se v molitev: † Preč. g. Janko Marenčič, g. Jozefa Potnik. † P. Antonij Ruedel, O. S. B., apost. provikar, umrl dne 25. junija v Dar-es-salaamu po 18 letnem blagosl. delovanju v misijonih.

VINO

v korist afriških misijonov.

Vrsta vina	$\frac{1}{1}$	$\frac{1}{2}$	1 zabojček za pokušnjo s poltekl. s posoln. in zaboj.
	steklenice	steklenice	
	K	K	K
Algerijski muškatovec	2:50	1:35	7—
Algerijski blanc-sec	2:—	1:15	1:80
Malvoisie ml sec (za sv. maše)	1:95	1:10	5:90
Malvoisie ml-doux (za sv. maše)	2:—	1:15	6:10
Malvoisie blanc doux	2:35	1:30	6:40
Malvoisie doux rouge	2:35	1:30	6:40
Samoški konjak	6:—	3:—	14:—

Vsa ta vina se dobivajo pri vinskem oddelku
Družbe sv. Petra Klaverja v Solnogradu, Dreifaltigkeitssgasse Nr. 12.
 Oddajalnice so: Dunaj, I. Bäckerstraße 18. — Krakovo, ul. sw. Anny 4. —
 Praga, IV. 33.
Obširni popisi za Avstro-Ogrsko in Nemčijo se dobijo zastonj.

Novost!

Novost!

Društveni koleki!

Na mnogostransko zahtevo založila je tudi Družba sv. Petra Klaverja svoje reklamne ali društvene koleke, na kojih se nahaja lepo barvana **slika njene zaščitnice, preblazene Device Matere dobrega sveta**. Tudi to današnji tako priljubljeno **pečatenje pisem stopi lahko v službo**, tako pomoči potrebnih **afrikanških misijonov** in prosimo obilnih odjemalcev in razširjanja.

Cena komadu 5 v, 100 komadov 2 K, 500 komadov K 7-50.

Jaz sem otrok nebeške kraljice!

„Le poglej me, jaz sem otrok ljube nebeške Kraljice; jaz nosim njeno častno oblačilo,“ tako mi pravi, z odsevom veselja v očesu, novokršeni črni kristjan, in pri tem ponovno pokaže na **škapulir** Matere božje, ki ga je s tako otroško spoštljivostjo obesil preko svojih ram. **Škapulir** je ravno pri zamorskih kristjanih jako priljubljen. Saj je znamenje, ki jih loči od poganskih rojakov in jim zagotavlja materinsko varstvo Marije.

Zato misijonarji jako pogosto prosijo za škapulirje, in te prošnje bi radi jako toplo priporočili našim ljubim dobrotnikom. Predvsem prosimo za **dobre, močne škapulirje Naše ljube gospe na gori Karmel** ali snovi, iz koje bi jih napravili, kakor: rjavih volnenih ostankov, najmanj 8 cm dolgih, 6 cm širokih, trakov in šivalne priprave. Dobre podobe olepšajo škapulirje in veselijo zamorce, a niso neobhodno potrebne, ker se lahko vsije tudi ime Jezusa ali Marije.

Prav pristrčno prosimo za mal „Marijin dar“ za uboge zamorske kristjane! Kdor hoče dodati še **rožnih vencev** in **kolajn** bode storil dobro. Vse je jako dobrodošlo in Marija bo povrnila namesto svojih črnih otrok.

Škapulirji se dobe pri Klaverjevi bratovščini v Ljubljani, Pred škofijo 8.